II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. december 1982

vedrørende en procedure i medfør af EØF-traktatens artikel 85 (IV/29.629 — Valseværksprodukter og zinklegeringer

(Den franske tekst og den tyske tekst er de eneste autentiske)

(82/866/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 [1], senest ændret ved akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse, særlig artikel 15, stk. 2,

under henvisning til Kommissionens beslutning af 9. juni 1981 om at indlede en procedure,

efter at have givet de pågældende virksomheder lejlighed til at fremsætte deres synspunkter vedrørende Kommissionens klagepunkter i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 17 og med bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 [2],

efter høring af Det rådgivende udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

A. Generelle bemærkninger

a) De pågældende produkter er følgende:

1. *Valseværksprodukter af ren zink eller titanzink* i plader eller i bånd til anvendelse inden for bygningsindustrien (beklædning af mure og tage, tagrender, nedsløbsrør) og inden for den grafiske kunst.

   Anvendelsen af valseværksprodukter inden for bygningsindustrien varierer betydeligt fra land til land afhængigt af byggemetoder. I Vesteuropa er det traditionelt Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Belgien og Nederlandene, der har det største forbrug.

   Der findes for tiden seks valseværker af forskellig størrelse i EF-landene, der beskæftiger sig med fremstilling af zinkplader:

   — Compagnie royale asturienne des mines (i det følgende benævnt CRAM), Frankrig,
   — Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co. KG (i det følgende benævnt RZ), Forbundsrepublikken Tyskland,
   — Société des mines et fonderies de la Vieille-Montagne (i det følgende benævnt VM), Frankrig,
   — Pertusola, Italien,
   — Billiton, Nederlandene,
   — SAMIM, Italien.

[1] EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.
[2] EFT nr. 127 af 20. 8. 1963, s. 2268/63.

2. *Zinklegeringer,* som efter trykstøbning hovedsagelig anvendes i automobilindustrien, den elektriske industri og jern- og metalindustrien.

Størstedelen af disse legeringer sælges under mærket Zamak (95 % af forbruget i Frankrig).

Da investeringerne i et legeringsanlæg ikke kræver store kapitalmidler, er der en tendens til, at enhver producent af råzink, som har et overskud af dette metal, investerer i et zinklegeringsanlæg.

b) De pågældende selskaber er følgende:

— *Compagnie royale asturienne des mines (CRAM)*

Selv om dette selskab stadig har sit hovedkontor i Belgien, er dets vigtigste aktiviteter henlagt til Frankrig på værket i Auby-lez-Douai (Nord). Virksomheden har desuden interesser i miner, industrivirksomheder og afsætningsvirksomheder i Spanien, Marokko og Norge.

Den nominelle produktionskapacitet for valset zink (dvs. for et standardprodukt fremstillet af tre arbejdshold) er på 80 000 tons om året. Den reelle kapacitet er på 52 000 tons om året.

For legeringer er den nominelle kapacitet 30 000 tons om året.

— *Société des mines et fonderies de zinc de la Vielle-Montagne (VM)*

Hovedkontoret ligger i Angleur i nærheden af Liège, Belgien, og det har anlæg i Belgien, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland og Sverige.

Det er en af verdens største producenter af zink.

Med hensyn til valseværksprodukter af zink har virksomheden en årlig nominel produktionskapacitet på 70 000 tons. Den årlige effektive kapacitet er på 50 000 tons.

— Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co. KG (RZ)

Denne virksomhed, som har hovedsæde i Datteln, Forbundsrepublikken Tyskland), indgår i den internationale koncern Metallgesellschaft.

Den har næsten udelukkende aktiviteter inden for valseværksprodukter og formvalsede produkter af zink.

Den har en produktionskapacitet med hensyn til valseværksprodukter af zink på 40 000 tons om året.

— *Société minière et métallurgique de Penarroya (PYA)*

PYA, som har hovedkontor i Paris, Frankrig, er et datterselskab af selskabet IMETAL inden for Rothschild-koncernen. Den har aktiviteter inden for minedrift, metallurgi, raffinering, forarbejdning og kemisk bearbejdning af nonferrometaller.

Virksomheden indtager førstepladsen som producent af bly og ottendepladsen som producent af zink i hele verden.

Siden 1971 har virksomheden standset produktionen af valseværksprodukter af zink.

Med hensyn til legeringer har virksomheden en årlig produktionskapacitet på ca. 15 000 tons.

— *Société anonyme de Prayon*

Selskabet Prayon er et holdingselskab, der står for koordineringen af alle dets datterselskabers aktiviteter inden for det metallurgiske, kemiske og kommercielle område. I 1977 indstilledes produktionen af valseværksprodukter af zink, og virksomheden markedsfører i dag valseværksprodukter af zink, som formbehandles af CRAM, især i Belgien og Forbundsrepublikken Tyskland.

B. De anfægtede fremgangsmåder og aftaler

Denne beslutning vedrører følgende forskellige former for samordnet praksis og aftaler:

I. Foranstaltninger til beskyttelse af markederne

II. En aftale om gensidige leverancer i tilfælde af svigtende produktion

III. Rationaliseringsforanstaltninger med henblik på produktion og salg af valseværksprodukter og zinklegeringer

IV. En rationaliseringsaftale.

I. *Foranstaltninger til beskyttelse af markederne*

I EF-landene var der i 1974, 1975 og 1976 prisforskelle på valset zink. Producenterne RZ's, CRAM's, og VM's priser var normalt højere i Forbundsrepublikken Tyskland og Frankrig end i de øvrige lande, som f.eks. Belgien, Danmark eller Luxembourg. Disse forskelle gjorde sig ligeledes gældende i de priser, der praktiseredes i en lang række tredjelande.

Til gengæld var der kun få og til tider ingen forskelle i de tre producenters priser i ét og samme land.

Forskellene var en tilskyndelse for importørerne, som købte valseværksprodukter af zink i et lavprisland og solgte produkterne i et land, hvor priserne var højere.

I begyndelsen af 1975 bestilte importøren af sanitetsartikler, Gebr. Schiltz NV, Aartselaar i Belgien, hos CRAM valsede plader med dimensionerne 2 × 1 og 3 × 1 m for at udnytte mulighederne for en sådan parallelimport. CRAM invendte, at de ønskede dimensioner, som er genstand for almindelig efterspørgsel i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig, ikke var efterspurgt i Belgien, og nægtede af denne grund at levere.

Senere forsøgte Schiltz at få leveret de samme plader ved at give CRAM indtryk af, at pladerne skulle reeksporteres til Egypten.

På denne udtrykkelige betingelse accepterede CRAM at levere de bestilte varer og foreslog Schiltz en pris på 4 350 ffr. pr. leveret ton frit leveret i Antwerpens havn for leverancer bestemt til Egypten og en pris på 4 455 ffr. pr. ton frit leveret på lager i Brugge for leverancer bestemt til videresalg i Belgien.

Det lykkedes således Schiltz i perioden februar til oktober 1976 at få tilsagn fra CRAM om levering af næsten 2 000 tons valseværksprodukter i alt, hvoraf Schiltz straks ekspederede en stor del til sin tyske kunde, Kestermann, medens resten skulle gå gennem en nederlandsk grossist, virksomheden ROBA, som havde fået til opgave at levere til en kunde i Tyskland.

CRAM lagde vægt på, at klausulen om eksport til Egypten blev overholdt strengt. Således var alle fakturaer og andre dokumenter påtegnet »bestemmelsesland Egypten«. Desuden blev Schiltz flere gange i korrespondance mindet om sin forpligtelse, ligesom virksomheden blev opfordret til at bevise, at man havde overholdt klausulen ved at fremsende de relevante dokumenter.

Fra februar til august 1976 blev der således ekspederet ordrer på ca. 1 000 tons valseværksprodukter. Fra den 8. september til den 11. oktober accepterede CRAM fire nye ordrer på i alt 915 tons.

Den 13. oktober 1976 begyndte CRAM at ekspedere disse nye ordrer med ca. to lastvogne om dagen. Disse leverancer fortsatte indtil den 20. oktober, hvor de blev standset uden nogen forklaring. Indtil da var ca. 220 tons blevet ekspederet i elleve leverancer, hver bestående af en lastvognssending på 20 tons.

Den 8. november 1976 ringede CRAM til Schiltz for at bebrejde denne, at alle eller en del af de varer, der var bestemt til Egypten, var blevet videreekspederet til Forbundsrepublikken Tyskland, og CRAM truede med at standse leverancerne. Fire dage senere, den 12. november, sendte CRAM et telex til Schiltz og rykkede for betaling af de elleve mellemværende ifølge fakturaerne fra oktober, der endnu ikke var blevet betalt, og krævede beløbet forhøjet med diskontoen samt de påløbne omkostninger. Telexen fra CRAM fortsætter som følger :

»2. De anmodes om at sende os bilagene for eksporten af disse 240 tons til Egypten, således som De forpligtede Dem til i Deres ordreskrivelser af 7. september 1976 og 8. september 1976. Vi bekræfter vores telefoniske oplysninger af 8. november 1976, hvor vi meddelte, at de valsede zinkprodukter, som vi leverede til Dem med henblik på reeksport til Egypten, helt eller delvis er blevet solgt på det tyske marked, således som vore repræsentanter i dette land har meddelt os. I betragtning af de særpriser, som vi beregnede i Deres tilfælde for at sætte Dem i stand til at gå ind i eksporten til Mellemøsten, er der tale om et tillidsbrud fra Deres side, hvilket begrunder vore ovenfor fremsatte krav.

3. Først når der er fundet en løsning på punkt 1 og 2, vil vi sammen kunne drøfte spørgsmålet om leverancerne på 631 tons til Egypten samt 44 tons til Iran ...«

Fra april til oktober 1976 benyttede Schiltz samme strategi over for RZ (ved at bestille valseværksprodukter af zink til levering i Antwerpen med henblik på reeksport til Egypten). Under foregivende af at ville eksportere til Mellemøsten, især til Egypten, bestilte Schiltz successivt hos RZ 1 252 tons valseværksprodukter, som efter planen skulle afsættes i Forbundsrepublikken Tyskland. Disse ordrer blev effektueret af RZ, og varerne sendt til Antwerpen, og priserne var de af denne virksomhed praktiserede priser for salg i Belgien, som i hvert fald i begyndelsen var 19 % lavere end virksomhedens priser på det tyske marked. Under alle omstændigheder leverede RZ i begyndelsen til Schiltz til priser, der så at sige var identiske med CRAM's priser i samme periode for denne virksomheds leverancer til samme mellemhandler.

Ligesom CRAM ville RZ kun levere til Schiltz på den udtrykkelige betingelse, at leverancerne blev reeksporteret til Mellemøsten, især til Egypten (jf. telex fra RZ af 9. april 1976 : »Vi tilbyder Dem uden forbindende — og kun til oversøisk eksport — til ...« — »med forbehold af accept af bestemmelseslandet, der endnu ikke er angivet«. Endvidere telex af 22. april 1976 : »Vi beder Dem venligst som aftalt fremsende dokumentation for eksporten ...«).

Denne aftale om bestemmelsesland, som for RZ var en væsentlig betingelse, blev accepteret af Schiltz, eftersom denne virksomhed ved telex af 26. oktober 1976 bekræftede en ordre på 550 tons, hvori der stod :

»Levering : 1 ton pal. franko Antwerpen havn, dok 130 hos vor befragter »United Stevedoring«. Spørg efter »John«. Hver palle skal være mærket »Genova-Alex«. »Bestemmelsessted : via Genova til Alexandria og Iran«.«

Men i stedet for at blive lastet på skibe til Mellemøsten blev valseværksprodukterne oplagret i Antwerpen for kort tid efter at blive lastet på lastvogne med bestemmelsessted Tyskland. For at undgå, at det via udenrigshandelsstatistikken skulle opdages, hvad der var sket med varerne, deklarerede Schiltz varerne i tolden som »plader zinkbeklædt på begge sider«.

På dette tidspunkt var alle virksomhedens tidligere ordrer endnu ikke blevet effektueret i fuldt omfang, og der forventedes en forsendelse den 28. oktober.

Dette blev den sidste forsendelse. Efter at to af RZ's ansatte havde besøgt Schiltz i Antwerpen den 27. oktober og Kestermann i Herten den 29. oktober havde man nu fundet bevis for, at valseværksprodukterne blev reimporteret til Tyskland og RZ besluttede at standse effektueringen af resterende ordrer.

I denne periode fandt der regelmæssige kontakter sted mellem CRAM og RZ vedrørende deres forretnings- og især deres prispolitik, som det fremgår af telex 672/MY/SCN fra RZ til CRAM tirsdag den 26. oktober 1976 ;

»*Ændring af priserne på halvfabrikata af zink i Forbundsrepublikken Tyskland*

Som følge af kursudviklingen og prisfaldet på råvarer i tilknytning hertil er den tyske pris på zinkbånd og -plader nedsat fra 318,20 DM/100 kg til 307,90 DM /100 kg med virkning pr. 26. oktober 1976.

Basistykkelse : 0,70 mm.

Denne pris gælder for mængder på mindst 5 tons franko. Den aktuelle prisdifferenciering alt efter de forskellige tykkelser forbliver uændret. Dette fremsendes til orientering.

Underskrevet : MFG, Meyer, Rheinzink, Datteln.«

II. *Aftale mellem CRAM, RZ og VM om gensidige leverancer i tilfælde af svigtende produktion*

Den 5. august 1974, indgik CRAM, RZ og VM en aftale, hvorefter de forpligtede sig til at levere hinanden valseværksprodukter af zink, hvis der opstod alvorlige forstyrrelser, som hos en af parterne medførte et stort produktionstab, uanset hvad grunden måtte være. I medfør af aftalen forpligter hver af virksomhederne sig i lignende tilfælde til at bistå de andre parter med at foretage formvalsning.

Valseværksprodukterne leveres i de kvaliteter, som normalt fremstilles af debitorvirksomheden, og skal forsynes med den anmodende virksomheds mærker (aftalens artikel 3). Denne bistand skal ydes, når produktionsunderskuddet i den virksomhed, som påkalder sig aftalen, overstiger 20 tons om dagen eller i alt 200 tons (artikel 1), og dette skal ske efter følgende retningslinjer :

»*Artikel 4.2 :* Hver aftalepart forpligter sig til at levere højst 1 500 tons, dog forudsat at virksomhedens egen produktion ikke forstyrres. Når en enkelt aftalepart lider et produktionstab, kan den kun kræve, at de manglende mængder leveres i lige store dele af de to øvrige aftaleparter ...«

»*Artikel 4.3 :* Såfremt to aftaleparter samtidigt rammes af et totalt produktionstab, forpligter den tredje aftalepart sig til at levere højst 2 000 tons om måneden af dette produktionstab og at foretage en ligelig fordeling mellem de to berørte aftaleparter, medmindre en af disse anmoder om en mindre mængde. I tilfælde af et partielt produktionstab hos en eller to aftalepart(er), fastsætter leverandøren kvoter svarende til de pågældende produktionstab ...«

Bestemmelserne 11.1 og 11.3 fastlægger på følgende måde varigheden af aftalen af 5. august 1974 mellem CRAM, RZ og VM :

— *Bestemmelse 11.1 :* »Nærværende aftale er gyldig indtil den 31. december 1976 og forlænges hver gang med et kalenderår, medmindre den opsiges skriftligt senest seks måneder før udgangen af et kalenderår af en eller to af aftaleparterne.«

— *Bestemmelse 11.3 :* »Såfremt kun en af aftaleparterne opsiger aftalen, forbliven aftalen fortsat i kraft mellem de to øvrige aftaleparter ...«

Ved udgangen af 1979 havde ingen af de tre virksomheder gjort brug af retten til opsigelse som fastlagt i disse bestemmelser. Et år senere var parterne stadig bundet af denne aftale.

Allerede før indgåelsen af aftalen havde VM i 1972 og 1973 fået leveret 5 900 tons valseværksprodukter af zink fra RZ og 5 502 tons fra CRAM, da der havde været forsinkelser i forbindelse med indkøringen af et nyt valseværk.

Siden aftalens ikrafttræden har den været anvendt i følgende perioder og under følgende omstændigheder :

— fra april til juni 1977 tilgik der VM leverancer fra CRAM på 2 427 tons valset zink som følge af en produktionsstandsning på grund af strejke hos VM ;

— fra maj til august 1977, stadig på grund af denne strejke, leverede RZ 850 tons valseværksprodukter til VM's tyske datterselskab.

Ifølge VM blev disse to leverancer effektueret »i overensstemmelse med ånden i den aftale, der blev indgået i 1974 mellem de tre parter« ; imidlertid skal betingelserne være blevet forhandlet særskilt mellem de pågældende parter.

— i 1977 RZ til CRAM som følge af tekniske vanskeligheder på denne virksomheds spaltningsanlæg 550 tons valseværksprodukter ifølge en aftale gående ud på levering af op til 750 tons i alt. Disse leverancer blev standset, så snart det pågældende anlæg igen var i drift.

III. *Rationaliserings-foranstaltninger foretaget i samarbejde mellem CRAM og PYA med henblik på produktion og salg af valseværksprodukter og zinklegeringer*

Den 4. maj 1971 indgik CRAM og PYA en aftale om »rationalisering« og koordinering af deres respektive aktiviteter med hensyn til valseværksprodukter af zink og zinklegeringer. Aftalen skulle i første omgang gælde for 15 år. Den skulle dernæst forlænges stiltiende for fem år ad gangen, medmindre en af parterne opsagde aftalen med et varsel på tre år.

Aftalens formål var at skabe et snævert samarbejde mellem to virksomheder, hvis produktion af de af aftalen omfattende produkter finder sted i Frankrig. Samarbejdet omfattede fremstilling af valseværksprodukter af zink og zinklegeringer og — for samme produkters vedkommende — investeringer, undersøgelser, udveksling af produkter, distribution.

Med hensyn til produktionen af valseværksprodukter af zink omfattede aftalen især følgende bestemmelser :

— *Bestemmelse I.2 :* »PYA forpligter sig til at lade CRAM formvalse, og CRAM forpligter sig til i sin fabrik i Auby for PYA at formvalse en vis mængde zink svarende til salgsbehovet i Frankrig.«

— *Bestemmelse I.14 :* »I denne aftales gyldighedsperiode forpligter PYA sig til, medmindre CRAM ikke ser sig i stand til at opfylde sine forpligtelser, og medmindre andet på forhånd aftales med CRAM, at afholde sig fra i Frankrig at valse eller lade valse ethvert kvantum zink eller zinklegeringer, som CRAM er rede til at valse efter den kontinuerlige valselinjemetode. PYA forpligter sig ligeledes til at afholde sig fra i Frankrig at importere valseværksprodukter af zink eller zinklegeringer, som CRAM måtte kunne levere.

Det følger heraf, at PYA gradvis afvikler produktionen på sit valseværk i Noyelles-Godault ..., jf. dog I.12 (1).«

For så vidt angår produktionen af legeringer, fastslås det i indledningen til aftalens punkt III — »PYA's forslag« — at »... PYA har oprettet et anlæg til produktion af legeringer. Dette anlæg, som begyndte sin virksomhed i begyndelsen af 1971, har i første omgang en årlig produktionskapacitet på 10 000 tons legeringer ; denne mængde svarer til, hvad der i teknisk henseende er et mindstekrav for at få produktionen i gang. PYA påtænker senere at udvikle sin produktion af legeringer, og virksomhedens mål er gradvis at nå op en markedsandel på 30 % af det franske marked senest i 1975.

Dette begrundes med ønsket om at finde frem til og anspore til en stadig mere avanceret anvendelse af råmetal for at forbedre rentabiliteten af hver fransk producents investeringer som led i en harmonisk og langsigtet markedsudvikling.«

Ifølge aftalen skal CRAM give PYA følgende modydelse for PYA's tilsagn om at standse produktionen af sine valseværksprodukter :

— *Bestemmelse II.6 :* »... til gengæld for standsningen af produktionen på valseværket i Noyelles-Godault vil CRAM ikke udvikle sin produktionskapacitet med hensyn til legeringer, så længe produktionen på PYA's værk ikke overstiger 15 000 tons, og CRAM vil om nødvendigt foretage en nedskæring af produktionen på sit legeringsanlæg i overensstemmelse med forpligtelsen til at foretage formbearbejdning, hvilket er modydelsen for ordningen med formvalsning.«

— *Bestemmelse II.8 :* »For at sikre fuld udnyttelse af PYA's legeringsanlæg og for at gøre det muligt for CRAM at opfylde kundernes efterspørgsel forpligter CRAM sig til at lade PYA formfremstille, og PYA forpligter sig til at fremstille og levere til CRAM — som led i gennemførelsen af en aftale

(1) Den bestemmelse, der henvises til, vedrører det eventuelle forhold, at CRAM nægter at valse visse zinkprodukter og zinklegeringer, hvor efterspørgslen er alt for ringe til, at produktionen findes økonomisk forsvarlig.

om formbearbejdning — et kvantum legeringer svarende til forskellen mellem det af CRAM angivne behov med henblik på salg i Frankrig og produktionen i CRAM's legeringsanlæg. Dette kvantum begrænses til 5 000 tons om året, medmindre andet aftales.

Denne formbearbejdning ophører, den dag, hvor PYA med henblik på sit eget salg i Frankrig fremstiller et årligt kvantum på 15 000 tons.

— *Bestemmelse II.11:* »CRAM's ordrer til PYA om forarbejdning vil blive beregnet, således at der sikres fuld udnyttelse af PYA's legeringsanlæg inden for en grænse på 5 000 tons formbearbejdede produkter, for CRAM's regning.«

— *Bestemmelse II.15:* »I denne aftales gyldighedsperiode forpligter CRAM sig til, medmindre PYA ikke ser sig i stand til at holde sine forpligtelser, og medmindre andet aftales på forhånd med PYA, at afholde sig fra direkte eller indirekte i Frankrig at fremstille eller lade fremstille ethvert kvantum zinklegeringer, som PYA måtte være rede til at fremstille i sit legeringsanlæg ...«

Aftalen vedrører også parternes investeringer inden for de områder, der er omfattet af aftalen.

Bestemmelserne I.14 in fine og II.6 som citeret ovenfor, viser tydeligt dette, eftersom de pålægger PYA, undtagen i en meget hypotetisk og i øvrigt lidet realistisk situation, »gradvis at indstille produktionen på sit valseværk Noyelles-Godault« (I.14), og CRAM »at ikke udvikle sin produktionskapacitet med hensyn til legeringer, så længe PYA's anlæg ikke overstiger 15 000 tons (II.6) « og »om nødvendigt at foretage en nedskæring af produktionen på sit legeringsanlæg i overensstemmelse med forpligtelsen til at foretage formbearbejdning, hvilket er modydelsen for ordningen med formvalsning.« (II.6).

Bestemmelsen II.7 supplerer disse bestemmelser, eftersom det heri fastsættes, at »når PYA har nået de i indledningen fastsatte mål, træffer de to selskaber aftale om oprettelse af ny produktionskapacitet med hensyn til legeringer«.

Med hensyn til valseværksprodukter, som er det eneste område, hvor en af parterne forpligter sig til at afholde sig fra enhver form for produktion, fastsættes det i øvrigt i aftalens bestemmelse I.4, at »PYA og CRAM stiller resultaterne af de undersøgelser, som er blevet foretaget af hver af dem med hensyn til zinkvalsning, til rådighed for hinanden. Følgelig stiller PYA de dokumenter, der er blevet udfærdiget som led i de undersøgelser, der er foretaget af Ecole des Mines de Paris på PYA's vegne, til rådighed for CRAM, og CRAM stiller de dokumenter, der er udfærdiget i Auby og i Liège i forbindelse med de undersøgelser, der er foretaget med hensyn til støbning, valsning og smøring til rådighed for PYA ...«.

Aftalen indeholder desuden bestemmelser, der direkte vedrører produktionsvekslinger med producenter i andre EF-lande.

I medfør af bestemmelse I.14, forpligter PYA sig nemlig til at afholde sig fra »i Frankrig at importere valseværksprodukter af zink eller zinklegeringer, som CRAM måtte være i stand til at levere«. Omvendt forpligter CRAM sig til i medfør af bestemmelse II.15 at afholde sig fra »i Frankrig at importere zinklegeringer, som PYA måtte være i stand til at levere«.

I øvrigt vedrører CRAM's forpligtelse til at levere valseværksprodukter til PYA kun de kvanta, der svarer til PYA's »salgsbehov i Frankrig«. Denne begrænsning findes i aftalens bestemmelse I.9., hvorefter de »kvanta, som CRAM accepterer at formvalse, svarer til PYA's salgsbehov i Frankrig«.

Imidlertid er disse bestemmelsers rækkevidde begrænset ved bestemmelse I.10, hvor det præciseres, at »CRAM desuden accepterer, i det omfang virksomheden ser sig i stand hertil, for PYA at formvalse zink bestemt til salg uden for Frankrig på nærmere fastlagte betingelser.

Medmindre andet aftales, afholder PYA sig fra at eksportere til Spanien, Portugal og de portugisiske oversøiske territorier, Norge eller Sverige, og CRAM afholder sig fra at eksportere til Italien og Grækenland ...«.

En lignende begrænsning findes i bestemmelsen II.14 for så vidt angår legeringer. Det præciseres i denne bestemmelse, at »PYA, så vidt virksomheden ser sig i stand hertil, accepterer for CRAM at formfremstille legeringer på de i II.8 (1) og II.9 (2) fastsatte betingelser med henblik på CRAM's salg uden for Frankrig, dog forudsat at CRAM ikke eksporterer til Italien og Grækenland, medmindre andet aftales på forhånd ...«

Såfremt CRAM ikke var i stand til at levere, skulle PYA desuden respektere reglerne om loyal konkurrence, hvad angår markedsføringen af zink fra andre producenter end CRAM.

IV. *Rationaliseringsaftale mellem CRAM og Prayon*

Den 1. oktober 1977 indgik CRAM og Société de Prayon-Trooz i Belgien (i det følgende benævnt Prayon) en rationaliseringsaftale, hvorefter Prayon forpligtede sig til at dække samtlige sine behov med hensyn til valseværksprodukter af zink hos CRAM som led i en aftale om formvalsning af råzink produceret og leveret af Prayon.

Aftalen løber i første omgang over en periode på 15 år. Den forlænges dernæst stiltiende for fem år ad gangen, medmindre den opsiges af en af parterne med et varsel på to år.

For så vidt angår CRAM's produktion af valseværksprodukter af Zink for Prayons regning og denne virksomheds forpligtelse til udelukkende at forsyne sig hos sin medkontrahent, fastsætter aftalen følgende :

— *Bestemmelse I.2 :* »Prayon forpligter sig til at lade CRAM valse, og CRAM forpligter sig til på sit værk i Auby at formvalse mindst 7 000 tons og højst 10 000 tons zink om året svarende til Prayons normale salgsbehov på virksomhedens traditionelle markeder. Denne aftale træder i kraft i sin helhed den 1. januar 1979 ...«

— *Bestemmelse I.3 :* »Denne formbearbejdning foretages på de mest favorable kundevilkår, nemlig : Prayon betaler CRAM et fast beløb for valsning ...« (herefter følger beregningsmetoden for det faste beløb).

— *Bestemmelse I.12 :* I denne aftales gyldighedsperiode forpligter Prayon sig til, undtagen for så vidt angår de tilfælde, hvor CRAM ikke er konkurrencedygtig, jf. artikel I.9 og I.10, eller for så vidt CRAM ikke ser sig i stand til at opfylde sine forpligtelser, eller medmindre andet aftales på forhånd med CRAM, at afholde sig fra direkte eller indirekte at valse, lade valse eller forsyne sig med ethvert kvantum zink eller zinklegeringer, som CRAM måtte være indstillet på at valse i sin kontinuerlige valselinje.«

De tilfælde af manglende konkurrenceevne hos CRAM, der henvises til i bestemmelse I.12, og hvor Prayon følgelig fritages for sine forpligtelser, vedrører for valseværksprodukternes vedkommende udelukkende den hypotetiske situation, hvor CRAM ikke måtte tilbyde Prayon betingelser, der kan sammenlignes med denne virksomheds konkurrenters betingelser i forbindelse med forsyninger »med henblik på Prayons salg uden for sine traditionelle markeder eller ud over sine normale behov« (bestemmelse 1.9).

RETLIG VURDERING

I. Foranstaltningerne til beskyttelse af markederne (1976)

1. *Fælles aktion med henblik på beskyttelse af det tyske marked*

Der er flere ting, der viser, at CRAM og RZ i hvert fald fra 1976 og indtil de begyndte at levere valseværksprodukter af zink til Schiltz med Egypten som angivet bestemmelsesland, samordnede deres praksis med det hovedsigte at beskytte det tyske marked, for så vidt angår afsætningen af disse produkter.

Det er inden for samme korte periode indtil den 21. oktober 1976 (hvor CRAM indstillede leverancerne) og den 29. oktober 1976 (hvor RZ indstillede leverancerne), at disse to producenter lagde pres på Schiltz for at få ham til at standse eksporten til Forbundsrepublikken Tyskland.

Det er godtgjort, at RZ den 21. oktober 1976, hvor CRAM indstillede leverancerne uden synlig grund, havde bebejdet Schiltz ikke at overholde bestemmelsen om eksport til Egypten, og det er umuligt at se dette sammenfald af dato som et tilfældigt sammentræf, eftersom det kan konstateres, at RZ den 26. oktober 1976 ved en telex meddelte CRAM, at virksomheden nedsatte priserne med ca. 3 % på det tyske marked, og denne meddelelse har ingen mening blandt konkurrenter, medmindre der er tale om en samordnet indsats for at bekæmpe paralleleksport på dette marked. I denne anledning kom RZ ind på spørgsmålet om direkte leverancer fra CRAM, som kunne have forklaret en sådan telex, men indholdet og tonen i telexen giver absolut intet holdepunkt for at antage, at formålet var at få CRAM til at nedsætte sine priser på leverancer til RZ, og den illusoriske karakter af dette argument kommer helt klart til udtryk, når man ser, at der i telexen tales om en prissænkning for kurante tykkelser, og at CRAM aldrig har leveret andet til RZ end helt tynde produkter, og da kun i meget begrænsede mængder.

Endelig er det karakteristisk, at CRAM ventede med at stille påkrav til Schiltz om betaling af de udestående fordringer, indtil RZ's undersøgelse hos Schiltz og Kestermann var afsluttet, dvs. indtil den 8. november 1976.

De her konstaterede forhold synes kun at kunne forklares ved, at der har foregået en udveksling af oplysninger mellem CRAM og RZ med henblik på en parallel og ensartet adfærd over for Schiltz. Dette er en samordnet praksis, som går ud på at beskytte det tyske markeds prisniveau ved især at forhindre parallelleksport eller genindførsel af valseværksprodukter, der stammer fra Forbundsrepublikken Tyskland. En sådan samordnet praksis falder ind under artikel 85, eftersom der er tale om en hel klar påvirkning af handelen mellem medlemsstater.

2. *Forpligtelse til videresalg til et bestemt land*

Bestemmelsen om, at Schiltz skulle eksportere de af CRAM og RZ leverede valseværksprodukter af zink til Egypten, er i hele sit indhold en begrænsning af konkurrencen. Denne bestemmelse begrænser nemlig videreforhandlerens frihed til af afsætte varerne, hvor han vil, og bidrager til at gøre det muligt for de to producenter at hindre parallelimport inden for fællesmarkedet.

Det skal bemærkes, at RZ' og CRAM's salgspriser i forhold til Schiltz for salg til Egypten var næsten identiske med eller lå meget tæt op ad de priser, de praktiserede for salg til Belgien. Bestemmelsen om eksport til Egypten skulle således fremfor alt tjene som et middel til beskyttelse af de pågældende producenters respektive markeder, især det tyske marked, som er det mest sårbare på grund af de høje priser og distributionsnettet.

Bestemmelsen om eksport til Egypten havde ligeledes konkurrencebegrænsende virkning, eftersom leverandørerne straks og definitivt standsede de aftalemæssige leverancer og nægtede at udføre allerede modtagne supplerende ordrer, så snart det viste sig, at denne bestemmelse ikke blev overholdt, og at varerne blev videresolgt i Tyskland. RZ' holdning er helt entydig, og det samme gælder for CRAM, som påberåbte sig forsinket betaling fra Schiltz' side, men som ventede 17 dage med at rejse dette spørgsmål over for Schiltz efter sin pludselige standsning af leverancerne, uden at Schiltz blev sat i mora.

Den konkurrencebegrænsning, der følger af forpligtelsen til at videresælge i et bestemt land, kan i sig selv påvirke handelen mellem medlemsstater mærkbart, eftersom videresælgeren har sin virksomhed i fællesmarkedet, hvor han frit må kunne afsætte varerne, hvor han ønsker det, alt afhængigt af omstændighederne og især de priser, der tilbydes ham; i dette tilfælde var et sådant videresalg fra Belgien til Forbundsrepublikken Tyskland samt til Frankrig uden problemer i betragtning af at disse to landes prisniveau var tydeligt højere.

Endelig kan artikel 85, stk. 3, ikke finde anvendelse i dette tilfælde, for det første fordi der ikke er anmodet herom, men også fordi der ikke ses at være nogen af de i denne bestemmelse omhandlede fordele forbundet med en aftale, hvis eneste formål i realiteten er at beskytte producenternes respektive markeder. Selv om det ikke er udelukket, at en bestemmelse om videresalg i et tredjeland under visse omstændigheder kan være genstand for en fritagelse, må denne mulighed udelukkes i den foreliggende sag, når der tages hensyn til den mellem RZ og CRAM praktiserede pris.

Under disse omstændigheder falder bestemmelser om videresalg i et mellem på den ene side CRAM og Schiltz og på den anden side RZ og Schiltz aftalt land således ind under traktatens artikel 85.

II. Aftalen mellem CRAM, RZ og VM om gensidige leverancer

1. Aftalen af 5. august 1974, hvorved CRAM, RZ og VM forpligtede sig til at levere valseværksprodukter af zink til hinanden, hvis der skulle opstå behov herfor, er en konkurrencebegrænsning både i sit mål og i sin virkning, fordi den — i hvert fald i de situationer, der er forudset i aftalen, og som faktisk er opstået — fratager parterne deres selvstændige adfærd og deres mulighed for individuelt at tilpasse sig forholdene; hver part giver i henhold til aftalen afkald på at benytte sig af de andre parters produktionsstandsninger eller -begrænsninger ved at øge det direkte salg til kundekredsen, hvorved denne part samtidig beskytter sig mod en lignende risiko i det modsatte tilfælde.

Aftalen ville have kunnet og vil stadig kunne tvinge parterne til at levere hinanden betydelige mængder.

En aftale af så generel rækkevidde og af så lang varighed erstatter konkurrencen mellem parterne med gensidig bistand og bidrager til at forhindre enhver ændring i deres respektive stilling på markedet, eftersom aftalen jo vedvarende fornys ved stiltiende overenskomst.

I selve det øjeblik en af parterne lettest kan trænge ind på den anden parts marked — i betragtning af at de pågældende produkter er næsten identiske, når man ser bort fra forskelligt mærke — skal den første part i stedet unddrage en del af sin produktion en normal afsætning for at levere den til den anden part. Det er aftalens formål, at den anden part placeres i et afhængighedsforhold, således at han aldrig benytter de varer, han har modtaget i medfør af aftalen, til at påføre den første part konkurrence.

Denne begrænsning kan påvirke handelen mellem medlemsstater, eftersom den vedrører den adfærd, som de tre største europæiske producenter af valseværksprodukter af zink med hjemsted i to forskellige medlemsstater, anvender over for hinanden.

2. Selv om der ikke kan indrømmes fritagelse i medfør af artikel 85, stk. 3, da der ikke foreligger nogen anmeldelse, er der grund til at understrege, at de grundlæggende betingelser for en sådan fritagelse ikke er opfyldt.

Parterne har fastholdt, at aftalen blev indgået på et tidspunkt, hvor de var ved at sætte ultramoderne valsningsanlæg i drift, der i driftsmæssig henseende var meget følsomme, især i indkøringsperioden, og at aftalen følgelig var nødvendig for at sikre forsyningerne til videreforhandlerne, i tilfælde af at et af de nye anlæg brød sammen.

Kommissionen benægter ikke rigtigheden af Pejlighedsvise leverancer mellem konkurrenter. Hvad angår eventuelle aftaler på et ikke-eksklusivt og tidsbegrænset grundlag, som tager sigte på leverancer mellem konkurrenter for at garantere forsyninger, skønner Kommissionen, at sådanne aftaler under visse omstændigheder kan undersøges for så vidt angår deres forenelighed eller mulighed for fritagelse. I den foreliggende sag er muligheden for fritagelse fuldstændig udelukket. Forbedringen af produktionen kan heller ikke anerkendes, eftersom det drejer sig om investeringer, der allerede er foretaget. Hertil kommer, at en aftale af så stor rækkevidde og så lang varighed under ingen omstændigheder ville have været nødvendig for at imødegå risikoen for driftsuheld som følge af manglende erfaring med hensyn til driften af nye anlæg. Forbedringen af distributionen ud fra et forsyningssikkerhedsmæssigt synspunkt kan heller ikke anerkendes. En leveringsudygtig producents kundekreds ville blot kunne organisere de leverancer der blev anmodet om, uden at opstille et nyt improviseret salgsnet, således som parterne har hævdet.

III. Foranstaltninger aftalt mellem CRAM og PYA vedrørende produktion, forsyning og salg af valseværksprodukter og legeringer af zink

A. *Konkurrencebegrænsninger*

1. Produktion

Aftalen af 4. maj 1971 indeholder konkurrencebegrænsende bestemmelser, for så vidt angår produktionen af valseværksprodukter og legeringer.

PYA's forpligtelse (artikel I.14) til at afholde sig fra at fremstille valseværksprodukter af zink ændrer udbudsstrukturen i fællesmarkedet ved at reducere antallet af producenter på det franske marked fra tre til to, idet de resterende to producenter, CRAM og VM, tegner sig for mere end halvdelen af produktionen i EF.

Som svar på Kommissionens klagepunkter er det, hvad dette punkt angår, blevet hævdet, at PYA af andre grunde så sig nødsaget til at opgive produktionen af valseværksprodukter af zink. Det kan imidlertid konstateres, at der ved den pågældende aftale skabes en direkte og indiskutabel sammenhæng mellem på den ene side denne standsning af produktionen, koblet sammen med en forpligtelse til i mindst 15 år (aftalens mindste løbetid) at afholde sig fra at genoptage produktionen, og på den anden side CRAM's forpligtelser som nævnt i det følgende med hensyn til legeringer, og hvilke forpligtelser man i øvrigt kun kan forestille sig som en gensidighedsforanstaltning. Det er i øvrigt således, den franske konkurrencekommission fortolkede aftalen i en udtalelse af 8. februar 1979.

På sin side gav CRAM (artikel II.6) afkald på selv at fastsætte størrelsen af sin produktion af zinklegeringer ved at forpligte sig til ikke at udvikle sin produktionskapacitet og endog om nødvendigt at nedskære sin produktion, indtil PYA's produktion af legeringer havde nået 15 000 tons om året.

På lignende måde medfører CRAM's og PYA's gensidige forpligtelse (artikel II.7) til at opnå enighed om opførelse af ny produktionskapacitet med hensyn til legeringer, når PYA har nået sit mål på 15 000 tons om året (30 % af det daværende franske marked), at parterne fratages deres normale frihed til selv at fastlægge deres adfærd i så henseende.

De forskellige bestemmelser, der nævnes i det følgende, har således til formål at begrænse konkurrencen på markedet i almindelighed og mellem parterne selv i produktionsmæssig henseende.

2. Forsyning og salg

Aftalen af 4. maj 1971 indeholder ligeledes begrænsninger med hensyn til indkøb og salg, som i realiteten falder nøje sammen med de foregående.

Dels forpligter PYA sig med hensyn til sit salg i Frankrig (artikel I.2) til kun at indkøbe valseværksprodukter af zink hos CRAM, som forpligter sig til at levere til PYA. Med hensyn til sit salg af det samme produkt uden for Frankrig er PYA forpligtet til (artikel (artikel I.10) at give CRAM præference, hvis denne virksomhed kan yde samme vilkår som konkurrenterne, hvilket på trods af denne formildende omstændighed begrænser virksomhedens forsyningsfrihed. I de to tilfælde kan CRAM's forpligtelse til at levere til PYA have til virkning at begrænse virksomhedens egne muligheder for at eksportere.

Selv om det antages, at CRAM ikke ville være i stand til at levere, i hvilket tilfælde PYA er frit stillet med hensyn til at skaffe sig forsyninger fra andre producenter, fører PYA's forpligtelse (artikel I.13) til at »overholde reglerne om loyal konkurrence« i markedsføringen af valseværksprodukter fra andre virksomheder helt klart til, at CRAM's konkurrencemæssige stilling ikke forringes, ligesom det med tilstrækkelig klarhed fremgår, at CRAM forventer det samme fra PYA med hensyn til markedsføringen af de valseværksprodukter, som CRAM selv måtte levere til denne virksomhed.

Det forbud, der er pålagt CRAM (artikel I.10) mod at eksportere til Grækenland og Italien, fuldender systemet af begrænsninger med hensyn til valseværksprodukter, selv om denne eksport ganske vist kun vil kunne være af begrænset omfang.

For så vidt angår zinklegeringer, forpligter CRAM (artikel II.8) sig til at bestille op til 5 000 tons hos PYA (som forpligter sig til at levere dem) for at gøre det muligt for denne virksomhed at nå op på en årlig produktion på 15 000 tons. Selv om denne bestemmelse kun er en side af CRAM's ovenfor nævnte forpligtelse til eventuelt at reducere sin egen produktion (artikel II.6), betyder den, at én virksomhed køber sine forsyninger hos en konkurrent på vilkår, der udelukker enhver konkurrence.

Mere generelt giver CRAM PYA præference med hensyn til enhver leverance af legeringer, og dette i hele aftalens gyldighedsperiode (artikel II.15).

Disse bestemmelser, der skal ses i sammenhæng med bestemmelserne vedrørende produktionen (jf. afsnit A 1 nedenfor), indebærer en forpligtelse for parterne til i forbindelse med salg af legeringer at afholde sig fra at føre en konkurrencefremmende politik, der kan skade målsætninger vedrørende harmonisering af virksomhedernes produktion og forretningspolitik, hvilket tydeligt fremgår af aftalen af 4. maj 1971 (jf. især indledningens artikel I.3).

De forskellige bestemmelser ovenfor skal derfor betragtes som havende til formål at begrænse konkurrencen mellem parterne for de pågældende to typer produkter, for så vidt angår forsyning og distribution.

B. *Påvirkning af handelen mellem medlemsstater*

Bestemmelserne ovenfor vedrørende produktion samt salg til Grækenland og Italien kan mærkbart påvirke parternes mulighed for at eksportere i fællesmarkedet; bestemmelserne vedrørende gensidige forsyninger begrænser parternes frihed til både at importere fra og og eksportere til fællesmarkedet, i hvert fald på fuldt forsvarlige konkurrencemæssige vilkår for så vidt angår CRAM's forpligtelse til at levere valseværksprodukter til PYA.

Hvad legeringerne angår, skal det understreges, at angivelsen i aftalen (artikel II.8 in fine), hvorefter PYAs årlige produktion på 15 000 tons skulle anvendes »til virksomhedens eget salg i Frankrig«, ikke har til følge at begrænse produktionskapacitetsnedskæringen eller den af CRAM indrømmede produktion til afsætningen på det franske marked.

Det samme gælder den gensidige forpligtelse (artikel II.7) til at træffe nærmere aftale om kapaciteten, når PYA har nået denne målsætning på 15 000 tons om året; det er usandsynligt, at en sådan aftale kun kan vedrøre den kapacitet, der er bestemt til afsætning i Frankrig, medens virksomhederne bevarer deres frihed med hensyn til den kapacitet, der er bestemt til eksport.

For så vidt angår PYA's forpligtelse til kun at forsyne sig med valseværksprodukter hos CRAM, har henvisningen (artikel I.2) til PYA's »salgsbehov i Frankrig« ikke yderligere til følge at stille PYA frit med hensyn til at skaffe sig forsyninger uden for Frankrig. Men som en ekstra sikkerhedsforanstaltning forbyder artikel I.14. (i slutningen af første afsnit) udtrykkeligt at gøre dette, medmindre CRAM er forhindret i at levere som nævnt ovenfor.

C. *Anvendelse at artikel 85, stk. 3*

Da aftalen af 4. maj 1971 ikke er blevet anmeldt, kan der ikke gives fritagelse i medfør af traktatens artikel 85, stk. 3.

I denne henseende skal Kommissionen dog anføre, at det ikke forekommer den udelukket, at den, hvis nogle af de nødvendige eller urimelige bestemmelser var blevet opgivet eller ændret, ville have kunnet lade de essentielle bestemmelser i den pågældende aftale være omfattet af artikel 85, stk. 1, i et begrænset tidsrum, for så vidt disse bestemmelser bidrog til at forbedre produktionen eller distributionen, samtidig med at PYA kunne trænge ind på markedet for legeringer og samtidig fortsætte med at optræde som videreforhandler på markedet for valseværksprodukter.

Men under denne forudsætning ville Kommissionen, i betragtning af omstændighederne i denne sag, ikke have fundet det absolut nødvendigt, jf. artikel 85, stk. 3, at de midlertidig tilladte begrænsninger skulle være genstand for en aftale mellem parterne for en periode af 15 år med mulighed for forlængelse for fem år ad gangen.

Kommissionen ville desuden ikke have anset de bestemmelser for absolut nødvendige, som vedrører

— PYA's forpligtelse til at give CRAM fortrinsret på lige vilkår for så vidt angår salgsbehovene uden for Frankrig;

— forbudet mod, at CRAM eksporterer valseværksprodukter til Italien;

— forbudet mod, PYA importerer valseværksprodukter til Frankrig, medmindre CRAM er ude af stand til at levere.

IV. Rationaliseringsaftale mellem CRAM og Prayon

1. Ved skrivelse af 17. juni 1981 kritiserede Kommissionen CRAM og Prayon for sidstnævntes forpligtelse inden for rammerne af aftalen af 1. oktober 1977 til at opgive sin egen produktion af valseværksprodukter af zink.

Det er af virksomhedernes svar på meddelelsen om klagepunkterne samt af de mundtlige forklaringer klart fremgået, at Prayons beslutning om at indstille driften på sit valseværk er uafhængig af indgåelsen af aftalen af 1. oktober 1977 og lå forud for denne, idet Prayon havde indstillet driften på sit valseværk af rentabilitetsmæssige og industripolitiske grunde.

På denne baggrund må klagepunktet vedrørende forpligtelsen til at standse produktionen af valseværksprodukter af zink frafaldes.

2. Aftalen af 1. oktober 1977 indeholder imidlertid andre bestemmelser, der er konkurrencebegrænsende.

Forpligtelsen til at overdrage CRAM formvalsningen for egen regning af 7 000 til 10 000 tons zink om året på betingelser svarende til »CRAM's mest begunstigede kunde« (betingelser nøjagtigt fastlagt i aftalen) kan forhindre Prayon i eventuelt at indgå mere fordelagtige handeler med en anden producent i fællesmarkedet.

Med hensyn til Prayons forsyninger af valseværksprodukter »ud over sine normale behov« (dvs. højst 10 000 tons zink om året) eller for at gøre det muligt for Prayon at levere »uden for dennes traditionelle marked« er virksomheden ligeledes forpligtet til kun at henvende sig til CRAM (artikel I.12 i aftalen). Det er kun i disse to situationer, at CRAM mister sin præference, hvis virksomheden ikke tilbyder vilkår, der kan sammenlignes med enhver anden virksomheds. Trods denne formildende omstændighed er denne bestemmelse en konkurrencebegrænsning, idet den yderligere befæster Prayons afhængighed af CRAM.

Disse begrænsninger er mærkbare og kan påvirke handelen mellem medlemsstater i betragtning af de pågældende virksomheders størrelse og deres betydning som eksportvirksomheder.

3. Der er ikke anmodet om en erklæring i medfør af EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, om dispensation fra bestemmelserne i artikel 85, stk. 1, og den ville i øvrigt heller ikke kunne indrømmes.

Ifølge parterne var aftalens formål at gøre det muligt for Prayon at forblive på markedet for valseværksprodukter på trods af lukningen af virksomhedens valseanlæg. CRAM's forpligtelse til at fremstille valseværksprodukter for Prayon garanterede, at denne fik forsyninger, der med hensyn til mængde, kvalitet og betingelser gjorde det muligt for denne at fortsætte med at forhandle dette produkt. Den eksklusivitet og den præference, som Prayon indrømmede CRAM, var nødvendig for at sikre CRAM's kontinuitet i sin afsætning og gøre det muligt for denne virksomhed at træffe visse tekniske og kommercielle dispositioner.

I det foreliggende tilfælde er disse forpligtelser i betragtning af deres varighed ikke absolut nødvendige for at nå aftalens mål; der er ikke noget element i denne aftale, der taler for en indledende periode på 15 år med mulighed for videreførelse for fem år ad gangen, medmindre aftalen opsiges med to års varsel. En så lang varighed ville eventuelt kunne forsvares, hvis det drejede sig om aftaler, der fra leverandørens side krævede store investeringer, og som vedrørte et særligt produkt, som køberen kun vanskeligt ville kunne skaffe sig andre steder på markedet. Men dels udnyttede CRAM ikke sit nye valseanlægs kapacitet, dels var der mindst to andre producenter, der fremstillede de af aftalen omfattede valseværksprodukter.

ANVENDELSE AF ARTIKEL 15, STK. 2, I FORORDNING NR. 17

I medfør af artikel 15, stk. 2, kan Kommissionen ved beslutning pålægge virksomheder og sammenslutninger af virksomheder bøder på mindst 1 000 og højst 1 000 000 regningsenheder, idet sidstnævnte beløb dog kan forhøjes til 10 % af omsætningen i det sidste regnskabsår i hver af de virksomheder, som har medvirket ved overtrædelsen, såfremt de forsætligt eller uagtsomt overtræder bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1. Ved fastsættelsen af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og dens varighed.

Kommissionen skønner, at der bør pålægges virksomhederne CRAM og RZ bøder for at have deltaget i den samordnede praksis med henblik på at beskytte det tyske marked mod de af Schiltz gennemførte parallelimporter af valseværksprodukter.

Ved at deltage i denne samordnede praksis har disse to virksomheder forsætligt eller i det mindste uagtsomt overtrådt bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1. De vidste eller burde have vidst, at en forhindring af paralleleksporter er en grov overtrædelse af artikel 85, stk. 1, som fastslået i en række af Domstolens domme og ved Kommissionens beslutninger.

Hvad angår overtrædelsens grovhed er det klart, at virksomhederne CRAM og RZ med denne samordnede praksis har forsøgt at hindre virkeliggørelsen af et af EØF-traktatens væsentlige mål, nemlig oprettelsen af et enhedsmarked mellem Fællesskabets medlemsstater.

For så vidt angår overtrædelsens varighed er denne begyndt senest den 21. oktober 1976 og fortsatte i det mindste til den 29. oktober 1976, som det er blevet påvist ovenfor.

Hvad angår bødernes størrelse, bør der tages hensyn til den korte varighed af den samordnede praksis, selv om det drejer sig om en grov overtrædelse.

De to virksomheder har i lige grad ansvar for den samordnede praksis; der bør dog tages hensyn til deres respektive størrelse —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Den fælles aktion, som CRAM og RZ i 1976 blev enige om med henblik på at beskytte det tyske marked mod Schiltz' parallelimport af valseværksprodukter, er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

2. Den bestemmelse, der i 1976 blev aftalt mellem på den ene side CRAM og Schiltz og på den anden side RZ og Schiltz, og som pålagde sidstnævnte at videresælge valseværksprodukter af zink i et bestemt land med det formål at begrænse parallelimport inden for Fællesskabet, er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

Artikel 2

1. For den i artikel 1, stk. 1, omhandlede overtrædelse pålægges nedenstående virksomheder følgende bøder:

— CRAM en bøde på 400 000 fire hundrede tusinde ECU, dvs. 2 625 000 ffr.,
— Rheinische Zinkwalzwerk GmbH & Co., en bøde på 500 000 fem hundrede tusinde ECU, dvs. 1 157 230 DM.

2. Disse bøder skal indbetales

— af CRAM på Kommissionens konto nr. 5770-006-5 i Société Générale de Paris,
— af RZ på Kommissionens konto nr. 64910 i Sal Oppenheim, Köln,

senest tre måneder fra meddelelsen af denne beslutning.

Artikel 3

Aftalen om gensidige leverancer af 5. august 1974 mellem CRAM, RZ og VM er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

Artikel 4

Følgende bestemmelser i aftalen af 4. maj 1971 mellem CRAM og PYA er overtrædelser af traktatens artikel 85:

1. PYA's forpligtelse til at afholde sig fra at fremstille valseværksprodukter af zink (artikel I.14).
2. CRAM's forpligtelse til ikke at udvikle sin produktionskapacitet med hensyn til zinklegeringer, så længe PYA's kapacitet ikke overstiger 15 000 tons om året, og til eventuelt at begrænse sin egen produktion ved for egen regning at lade PYA fremstille indtil 5 000 tons om året (artikel II.6 og 8).
3. CRAM's og PYA's gensidige forpligtelse til at træffe aftale om indførelse af ny produktionskapacitet med hensyn til legeringer, når PYAs produktion er nået op på 15 000 tons om året (artikel II.7).
4. PYA's forpligtelse til kun at købe forsyninger af valseværksproddukter hos CRAM, for så vidt angår en del (salg i Frankrig) af sine behov (artikel I.2), til derudover at give denne virksomhed præference ved i øvrigt enslydende betingelser (artikel I.10), og til »at overholde reglerne om loyal konkurrence« ved salg af valseværksprodukter fra andre virksomheder, såfremt CRAM ikke måtte se sig i stand til at levere (artikel I.13); forbudet mod, at CRAM eksporterer valseværksprodukter til Grækenland og Italien (artikel I.10), og mod at PYA importerer valseværksprodukter, medmindre CRAM ude af stand til at levere (artikel I.14).
5. CRAM's forpligtelse til at give PYA præference i forbindelse med enhver leverance af legeringer.

Artikel 5

Den eksklusivitet, som Prayon indrømmer CRAM i deres aftale af 1. oktober 1977, for så vidt angår formvalsning op til en vis mængde, og den præference under i øvrigt lige vilkår, som forbeholdes denne virksomhed ud over denne mængde eller med henblik på ekstraordinært salg, er en overtrædelse af traktatens artikel 85.

Artikel 6

De i artikel 7 nævnte parter ophører straks med de konstaterede overtrædelser og afholder sig i fremtiden fra enhver aftale eller samordnet praksis med samme virkning.

Artikel 7

Denne beslutning er rettet til:

1. For alle artiklernes vedkommende:

Compagnie royale asturienne des mines
42, Avenue Gabriel
F-Paris Cedex 08.

2. For artikel 1 2 og 3's vedkommende :

Rheinisches Zinkwalzwerk GmbH & Co.
Bahnhofstraße 90
D-4354 Datteln.

3. For artikel 3's vedkommende :

Société des mines et fonderies de zinc de la Vieille-Montagne SA
B-4900 Angleur, Liège.

4. For artikel 4's vedkommende :

Penarroya SA
Tour Maine Montparnasse
33, avenue du Maine
F-75755 Paris.

5. For artikel 5's vedkommende :

Société de Prayon SA
144, rue J. Wauters
B-4130 Engis.

Denne beslutning kan tvangsfuldbyrdes i overensstemmelse med artikel 192 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 1982.

På Kommissionens vegne

Frans ANDRIESSEN

Medlem af Kommissionen